

Ești înger sau poet?

Emaanastasia

Ești înger sau poet?

O, noaptea nevenită e flămândă!
Pe ramul stelei mă devoră-n gând,
În haina vremii vrea să mă ascundă,
Apoi să mă audă suspinând.

Eu nesfârșite gânduri interzise
Cu aripele-n infinit deschid
Acolo unde versuri stau nescrise
Și universul pare că-l colind.

Și mă cobor în viscolul din șoapte
În poezia inimii adus
Crezând că răsăritul vieții poate
Va străluci de dragoste răpus.

Las aripile nopților deschise
Că vii lumini de șoapte se aprind
Și nesfârșite gânduri interzise
În poezia inimii cuprind.

Mai prind o zi și-o pun la cingătoare,
Rostesc o rugă la iconostas,
Apoi îmi pare viața sărbătoare,
Și mă opresc în ea să fac popas.

Cu tinere tăceri mai strig o faptă
Căzută-n amnezii ca un decor
Și mă întreb de viața este dreaptă,
Sau își întinde aripi de cocor ?!...

Cu visele preamultelor dorințe
Mai fac un pact și vreau să îți vorbesc,
Dar mă împiedic printre neputințe
Și nu mă-ncumet deci, să te privesc.

Minunile se scutură-n fereastră
Din pomul nou ce-a ofilit ca noi,
Și lângă el o pasăre sihastră
Cântă duios, o miercure spre joi.

E glasul său cuprinsul din orbire,

E inima ce bate-n vânt de dor,
E anotimpul nou numit iubire,
Precum destinul viselor ce mor.

Dar mai zidesc un an peste vioară
Și risipesc iar notele încet
Lăsând atâtea vise ca să doară
Și mă întreb, ești înger sau poet?!...

Iar slovele-mi răspund cu pași de stele,
Luceferi visători în gând căzuți,
Și-atunci mai spulber dorurile mele,
Iar anii vieții-mi par așa mărunți...

Și amorțesc atâtea stele-n rânduri
Cuprinse de angoasă și de frig,
Eu le privesc și iar rămân pe gânduri
Cu îngerul ce plânge când te strig.

Manuela Cerasela Jerlăianu